

Recensie: Béjart Festival 2012 | Le Sacre du printemps****1/2

Stadsschouwburg Antwerpen
zaterdag 3 november 2012

foto © Béjart Ballet Lausanne

Recensie:

We kunnen ondertussen van een traditie spreken. Het B  jartfestival ontstond in 2006 toen Maurice Béjart nog artistiek directeur was van het festival. Een jaar later, in de nacht van 22 op 23 november 2007 verliet de grootmeester ons. Na zijn overlijden werd beslist om het festival te laten doorgaan onder leiding van Gil Roman. Het Béjart Ballet Lausanne tekent sinds 2006 elk even jaar present in Antwerpen, Gent en Vorst. Met als hoofdschotel in Antwerpen voor deze vierde editie Le sacre du printemps.

Béjart creëerde het meesterwerk in december 1959 in Brussel op muziek van Igor Stravinsky. Met een dirigent en een geluidsmontage van de man die instructies geeft start het ballet. Het ritme '123 123       1       2    3' wordt aangeslagen, de man maant de danser aan om het opnieuw te doen. In een erg fysieke dans met het corps de ballet zien we een sterk doorgedreven lijnvoering. Béjart trekt diagonalen, zet zijn dansers in een X- verhouding op het podium. Wat erg opvalt, is dat dit ballet vanuit de hoogte bekeken nog beter tot zijn recht komt. Zo zien we de dansers figuren trekken alsof ze synchroon waterballet aan het uitvoeren zijn, wanneer ze op het podium liggen.

Qua symboliek kan het werk tellen. Het begint met bewegingen en passen die erg dierlijk ogen, waar ieder wat schuchter is van de andere sekse. Dan zien we naar het einde toe een samengaan van Man en Vrouw. De verheerlijking van beide, met een ultieme liftbeweging vanuit het aardse naar het hemelse met rondom alle andere dansers die L'elu en l'elue omsluiten. Sensualiteit en seksualiteit ontluiken zich gaandeweg. De ultieme liftbeweging op het einde kan je dus ook zien als fallus, climax en orgasme.

Laat het duidelijk zijn dat het geen toeval is wanneer het mannelijk corps de ballet tijdens hun dans een    formeert, symbool van mannelijkheid en de vrouwen een tijdje later een v. Net zoals in Cantate 51 uit 1966 op muziek van Bach zien we ook nu enkele danseressen hun benen wijd open zetten, wijder dan we gewend zijn bij het klassieke ballet. Ook hier schuilt lust en verlangen terwijl de partituur net erg sacraal aanvoelt. In Syncope van Gil Roman dat twee jaar oud is, verwijst hij naar enkele geometrische figuren die we ook in Le Sacre du printemps zien. Twee rijen parallel naast elkaar, vijf punten zoals de 5 op een dobbelsteen zien we Roman maken. In zijn ballet dat erg snel in kleuren en muziekgenres varieert, komen geluiden van een stoomlocomotief, die kracht, ritme en snelheid combineert en een echte contrabas die contrasteert met alle andere geluiden die digitaal geproduceerd werden. Staat de ademhaling in Le sacre du printemps voor een beatring,    dan is dat in Syncope een duidelijke en luide snak naar lucht.

Of hoe Cantate 51, Syncope en Le sacre du printemps in Antwerpen een menu was dat van begin tot einde klopte. Een nagenoeg uitverkochte Stadsschouwburg genoot. Benieuwd wat 2014 gaat brengen.

< Bert Hertogs >